

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 6

DẤU VẾT TRUYỀN THUYẾT

Kỳ 2:

Dung lắng nghe những lời kể của Lân bằng vẻ chăm chú đặc biệt. Trong thâm tâm thị thần khen mình đã hành động kịp thời khi quyết định dẫn sâu vào vùng này. Rõ ràng thị và nhóm của mình đã đứng trước nguy cơ bị mất trắng nguồn hàng từ thung lũng Vàng. Qua những lời kể của bọn Lân và Linh, thị đặc biệt quan tâm đến Trung, kẻ bây giờ đã trở thành một trong những đối thủ đáng gờm nhất của thị.

Tuy trong thâm tâm rất lo lắng, nhưng ngoài mặt, thị Dung vẫn tỏ ra hết sức bình thản. Thị hiểu rằng thái độ của thị trong lúc này là rất quan trọng trong việc nâng cao tinh thần cho bọn đàn em, nhất là những tên trong băng “Cá Sấu” này. Chỉ khi nào có được sự ủng hộ của bọn chúng, thị mới mong có thể trụ vững ở đây để có thể trở thành bà chủ ở thung lũng Vàng nổi tiếng này.

Khi Lân nói xong, Linh bổ sung thêm:

-Trước kia, thằng Trung thu mỗi ngày một chỉ. Nhưng bây giờ thì có thể nhiều hơn. Bọn nó vừa phát hiện ra một cái hang ở trong lòng núi Chân Thần. Không biết trong đó có nhiều vàng không, nhưng thằng Trung chỉ chọn lọc năm thằng khỏe mạnh nhất để cho chui vào trong hang. Nghe nói bọn này được thằng Trung trả công cao gấp hai, ba lần so với những người khác.

Điều Linh vừa nói làm nhóm “Hổ Mang” đặc biệt chú ý. Dung nhúu mày:

-Cái hang đó như thế nào?

Linh lắc đầu:

-Thì đã có ai trong chúng tôi được vào trong đó đâu! Chỉ nghe nói rằng vào mùa nước sông Hoàng cạn, miệng hang mới lộ ra. Từ đó, hang ăn sâu vào trong lòng núi. Dân ở đây gọi là hang Khẩu...

Linh kể đến đây thì dừng lại. Cả bọn im lặng ăn uống. Lân đổ thẳng một chén rượu vào họng, súc ồng ọc một lúc rồi mới nuốt. Sau đó, hắn nói bằng giọng bức dọc:

-Thằng Trung không cho chúng tôi lại gần hang Khẩu. Tụi tôi cảm lắm mà chưa làm gì được! Nay thế ta đã mạnh, phải tổng cổ chúng nó đi thôi!

Linh cũng bổ sung thêm:

-Nhưng trước hết, phải bắt chúng nó “nôn” hết ra những gì chúng có cái đã!

Trước thái độ ấy, Khánh và Phúc vẫn lặng lẽ uống rượu. Còn Dung thì nhìn qua sông sang bên thung lũng đang vàng rực nắng chiều. Khuôn mặt của thị không biết lộ điều gì, chỉ có đôi mắt đang nheo lại thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng. Chỉ có những kẻ nào đã thực sự hiểu thị mới biết rằng đó là những biểu hiện khi con rắn độc đang co lại để chuẩn bị lao vào đối thủ của mình.

Sau một lúc im lặng, thị bất chợt quay sang hỏi Lân:

-Chúng nó ở đâu?

Lân giơ tay chỉ về phía Xóm Chẹo đang ẩn mình trong màu xanh của những vườn cây ăn quả:

-Chúng có một cơ sở trong xóm kia. Nhưng phần lớn thời gian chúng chỉ ở bên thung lũng.

Thị Dung bỗng ngồi thẳng người lên. Thị nói với cả bọn bằng giọng坦然 nhiên:

-Dù sao thì cũng phải thừa nhận thằng Trung là một tay có bản lĩnh. Trước khi quyết định thái độ đối với chúng, tôi cần phải gặp hắn một chút đã!

Câu nói ấy làm bọn Lân và Linh sững sờ. Chúng đang chờ đợi một thái độ khác hẳn của “bà Hoàng”. Nhưng thị Dung đã nói bằng giọng không muốn ai cãi lại:

-Hai chú về báo cho thằng Trung biết: sáng mai, tôi muốn gặp hắn!

Trước khi hai tên đi, thị dặn thêm:

-Cứ coi như không có chuyện gì xảy ra. Đừng làm cho chúng nó nghi ngờ. Hãy cứ thử nói chuyện hòa bình đã!

Hai tên “Cá Sấu” rời đi với những nét mặt lộ rõ vẻ bức dọc.

-3-

Sáng hôm sau, Công ngỡ ý muốn ra về. Hải đã giữ lời hứa. Hắn đưa cho anh cái gói đựng 100 nghìn đồng mà Hương đã để lại từ chiều qua kèm theo một lời cảm ơn khá nhã nhặn. Công vội vã đi ngay. Anh không muốn gặp lại Hương nữa. Có thể nói anh đã bắt đầu quen được với sự thay đổi dữ dội này. Từ chỗ khát khao, muốn gặp lại Hương bằng mọi giá, bây giờ thì anh lại né tránh cô ta như né tránh một thứ bệnh dịch nguy hiểm!

Rời căn nhà nhỏ nơi anh đã ngủ qua đêm, Công hỏi thăm và đến bệnh viện huyện Lâm Sơn. Anh xin được vào thăm thầy giáo Minh. Nhưng các bác sĩ cho biết: nạn nhân vẫn đang còn hôn mê nên không thể tiếp xúc! Vì thầy Minh không có một người thân thích nào, Công đã gặp Ban giám đốc bệnh viện. Anh chỉ giữ lại số tiền đủ mua một vé ô tô về thị xã, còn lại anh gửi các bác sỹ, nhờ họ lo thêm thuốc thang cho thầy Minh.

Khoảng tám giờ sáng, chuyến xe khách, trong đó có Công lẫn bánh rời thị trấn Cộp. Công trở về thị xã tỉnh lỵ trong một tâm trạng vui buồn lẫn lộn. Bên cạnh cái niềm vui nhỏ nhoi là đã thoát khỏi vùng đất đáng sợ với cơn sốt vàng đáng nguyên rủa, nỗi buồn vẫn lớn hơn nhiều. Tuy vậy, anh cũng chưa có đủ thời gian và sự bình tĩnh để tự mình cắt nghĩa thấu đáo được điều đó.

Khi Công đang ngồi trong chiếc xe khách lượn vòng vèo qua những sườn đồi hiểm trở để trở về thị xã thì Hải và Hương cũng đang cầm cúi bước trên con đường dẫn vào Sơn Động.

Bây giờ thì họ đã có lý do để vội vã.

-4-

Cũng giống như Lê Hà, chỉ sau một buổi làm việc với Ban lãnh đạo lâm trường Sông Hoàng, thiếu tá Mai Thế đã hiểu rằng đơn vị này đang thực sự lâm vào một tình trạng bi đát. Tình hình còn tệ hơn thế nữa vì ngay trong khi anh đang làm việc ở đây thì có tin báo về: đội trồng rừng số 10 đã hoàn toàn bị xóa sổ! Những kẻ đào vàng đã tràn lên chiếm đoạt nơi cư trú của họ. Như những kẻ tị nạn, một đoàn công nhân bỗng bết nhau trở về lâm trường bộ cùng với những tài sản nghèo nàn của họ. Hai bố con ông Hạnh cũng ở trong số đó. Vừa về đến nơi, ông Hạnh lên thẳng phòng giám đốc. Ông đẩy cửa bước vào và đứng ngay trước cửa, nói giọng nghẹn ngào:

-Các anh cứ kỷ luật tôi đi! Nhưng tôi không thể cứ ngồi nhìn anh em bị tĩa dần từng người một như thế này. Chúng nó lôi kéo, đe dọa hàng ngày. Mà tôi thì chỉ có một mình!

Ông Hạnh khóc. Những giọt nước mắt cay đắng và bất lực. Ông Triệu giám đốc lâm trường nén một tiếng thở dài rồi bước tới, kéo ông Hạnh ngồi xuống ghế. Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua. Giám đốc lâm trường hỏi nhỏ:

-Còn bao nhiêu người?

Ông Hạnh trả lời theo cách riêng của mình:

-Bỏ đi mất mười người! Chỉ còn lại 21.

Ông Triệu thở dài và lắc đầu. Ông Hạnh quay sang giải thích cho Mai Thế rõ:

-Còn lại 21 người, nhưng trong số đó có tám đứa trẻ. Như vậy là chỉ còn lại 13 công nhân.

Cũng qua buổi làm việc đó, Mai Thế còn được biết: mặc dù tình trạng trật tự trị an ở những tụ điểm đào đãi vàng, đặc biệt là trong vùng Sơn Động là cực kỳ đáng lo ngại, nhưng chính quyền và công an huyện Lâm Sơn vẫn chưa có những biện pháp thực sự hiệu quả trong việc phòng chống, ngăn chặn tội phạm.

Ngay trong ngày hôm đó, Mai Thế đã điện về xin ý kiến của thượng tá Lương. Sau đó, anh qua làm việc với công an huyện Lâm Sơn để tổ chức một nhóm công tác đặc biệt vào Sơn Động.

Sáng hôm sau, nhóm công tác gồm bốn người do Mai Thế chỉ huy lên đường. Đó là mũi đột kích đầu tiên vào điểm nóng nhất của cơn sốt vàng ở Lâm Sơn: Thung lũng Vàng!

-5-

Đúng như dự đoán của Ban biên tập báo tỉnh H., cuộc họp xung quanh bài báo của Lê Hà đã trở thành một cuộc đối chất căng thẳng. Những người phản đối bài báo đã cố ý lờ đi các vấn đề chủ yếu nhất - đó là sự thật mà bài báo đã đề cập tới. Họ tập trung phê phán ý định của người viết là nhằm mục đích “bôi nhọ” bằng cách lọc ra một vài chi tiết, hầu hết là lời của tác giả. Riêng ông giám đốc Sở Lâm nghiệp, với sự lờ lẩn của một nhà chính trị địa phương, đã khéo léo chứng minh rằng: có thể có một sự thật như thế, nhưng đó chỉ là hiện tượng, là những khó khăn nhất thời. Ông nhấn mạnh rằng việc nêu lên một thực tế mang tính cá biệt như thế đã đem lại những hậu quả xấu trong tâm lý của quần chúng, làm mất lòng tin vào ngành Lâm nghiệp, vào Đảng bộ địa phương.

Nhưng điều đáng lo ngại nhất không phải là những ý kiến phản đối của ngành Lâm nghiệp mà đại diện là ông giám đốc Sở. Những đại biểu của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh có mặt trong cuộc họp cũng úp mở cho biết rằng: Lãnh đạo tỉnh rất “ngạc nhiên” về nội dung và quan điểm của bài báo. Cho đến tận giờ phút đó, tỉnh vẫn “chưa thấy có gì gọi là đáng lo ngại trong tình hình trật tự trị an ở các vùng đào đãi vàng trong địa phận tỉnh” và các ban, ngành của tỉnh “đang nghiên cứu đề phòng những khả năng xấu có thể xảy ra ở những khu vực đó” v.v...

Như vậy, báo tỉnh đã bị rơi vào thế hoàn toàn cô lập. Bằng những kinh nghiệm và sự hiểu biết của mình, Lê Hà và những người ủng hộ cô trong Ban biên tập hiểu rằng ông giám đốc Sở Lâm nghiệp tỉnh đã tận dụng triệt để những ưu thế trong quan hệ thông gia của mình. Nhưng còn có một nguyên nhân nữa mà mãi sau này, họ mới biết - khi mọi chuyện đã trở nên rõ ràng hơn.

Cuộc họp với sự căng thẳng của cả hai bên đã không đi đến một kết luận nào. Theo yêu cầu của đại diện báo tỉnh, những người chủ trì đã tán thành việc thành lập một Đoàn thanh tra đến lâm trường Sông Hoàng. Nhưng “để cho công việc được tiến hành thật khách quan”, tỉnh sẽ đứng ra chỉ định thành phần tham gia Đoàn thanh tra này”.

Trước khi giải tán, ông Đại, Trưởng ban thanh tra ngành Lâm nghiệp tỉnh đã gửi vào tay ông Tổng biên tập báo tỉnh một công văn phản đối và yêu cầu đăng lại nguyên văn công văn này trên số báo gần nhất.

(Còn nữa)

Đức Dũng